

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa I. D.
przeciwko Skarbowi Państwa - Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu
w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 września 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa;**
- 3) nakazuje wypłacić radcy prawnemu M. R. z funduszy Skarbu Państwa - Sąd Apelacyjny w [...] kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o należny podatek VAT z tytułu udzielonej powódce nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oczywistą zasadność skargi.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżąca wskazuje na zaistnienie dwóch zagadnień. Pierwsze z nich dotyczy możliwości ustalenia przez sąd orzekający w przedmiocie roszczenia opartego na art. 417¹ § 1 k.c., że odszkodowanie jest należne „co do zasady” bez końcowego rozstrzygnięcia o kwocie należnego odszkodowania. Problem ten nie jest kwestią wymagającą rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Przepisy regulujące kwestię odszkodowania za szkodę o charakterze majątkowym zredagowane są w sposób nie pozostawiający wątpliwości. Przesłanki kompensacji szkody (art. 361 § 1 i 2 k.c.) wyraźnie wskazują, że dla powstania odpowiedzialności cywilnej niezbędne jest wystąpienie uszczerbku (szkody). W orzecnictwie wskazano wprawdzie na możliwość ustalenia odpowiedzialności odszkodowawczej na przyszłość, jednakże dotyczyło to jedynie szkody na osobie. W żadnym zaś

przypadku możliwość ta odnosiła się do szkód o charakterze majątkowym (patrz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1970 roku, sygn. akt III PZP 34/69).

Jako drugie z zagadnień wymagających rozpoznania skarżąca powołuje kwestię dopuszczalności dowodu z akt innego postępowania sądowego. Kwestia ta niejednokrotnie była przedmiotem rozważań sądów, co doprowadziło do ukształtowania się jednolitego stanowiska w tym zakresie. Dowód z akt nie jest znany polskiemu postępowaniu cywilnemu. W wyroku z dnia 27 stycznia 1999 r. (II CKN 798/97), Sąd Najwyższy stwierdził w sposób jednoznaczny, iż nie istnieje taki dowód, jak dowód z akt. Zgodnie z przyjętym stanowiskiem jedynie dowód z akt w postaci określonych dokumentów może stanowić środek dowodowy (por. też wyrok SN z 15 kwietnia 2005 r., I CK 653/04, wyrok SN z dnia 30 maja 2008 r., III CSK 344/07).

Także przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie została spełniona w niniejszym postępowaniu. Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Przytoczone przez skarżącą uzasadnienie wniosku o przyjęcie przedmiotowej skargi kasacyjnej rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie „na pierwszy rzut oka”, iż podniesione przez nią zarzuty są zasadne i w sposób oczywisty prowadzą do uznania, iż skarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] jest wadliwy. Nie pozwalają także na wzruszenie tego wyroku bez dokonywania w tym zakresie pogłębionej analizy prawnej.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek, uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398⁹ § 1 *a contrario* k.p.c. orzeczono, jak w sentencji

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. postanowił odstąpić od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Koszty zastępstwa procesowego świadczonego z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy ustalił na podstawie § 15 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).